

Alderson

Onder het pseudoniem Alderson bedrijft de Antwerpse Nel Ponsaers pop noir met vele gezichten: mysterieus, sensueel én razend.

Je eerste plaat als Alderson heet *Erinyes*, als in Furiën, de Griekse wraakgodinnen.

NEL PONSAERS: Nadat mijn toenmalige lief mij met meerdere vrouwen had bedrogen, kreeg ik het gevoel dat ik maandenlang een personage in een slechte B-film was geweest. Mensen zien mij zelden kwaad, maar toen ben ik ontploft. Dat ik negatieve energie kwijt moest, hoor je al direct in het eerste nummer *Devoid of Love*. Ik dacht: hoe kan ik op een poëtische, mooie manier iemand van kant maken? (*lacht*) Met The Golden Glows (een akoestisch vocaal trio, nvd.) hebben we ook vaak murder ballads gezongen.

Slotsong *The Alice Way* pikt in op Lewis Carrolls beroemde kinderroman.

PONSAERS: *Alice in Wonderland* is een van mijn favoriete boeken. Elke keer als ik het ergens zie, koop ik weer een exemplaar. Carroll scheidt voor Alice een vreemde wereld waarop ze totaal geen vat heeft. Ze is een marionet. Bij momenten heb ik dat gevoel ook. De maatschappij legt je dingen op waarvan je de uitkomst niet kent. Alice moet een flesje leegdrinken zonder te weten wat er zal gebeuren.

Daar spreekt kinderlijke nieuwsgierigheid uit, de aantrekkingskracht van het onbekende. Als kind was ik gefascineerd door dwaallichten en sirenes. Mensen willen die mysterieuze schepsels per se volgen of zien, ook al voelt dat akelig aan.

Wat is het laatste boek dat je hebt dichtgeklapt?

PONSAERS: Ik blader graag in *Orlam*, de dichtbundel van P.J. Harvey waaruit haar jongste plaat *I Inside the Old Year Dying* is geboren. Geschreven in het Dorsets, dus niet makkelijk. Je kunt al die korte *snippets* achter elkaar lezen, als een verhaal, maar voor mij hoeft dat niet. Het zijn verbloemde herinneringen aan toen ze klein was, met rijmpjes over kapotte knieën en veel natuur zoals

takjes, kliffen en rivieren.

Welke brok cultuur heeft jou het afgelopen jaar van je sokken geblazen?

PONSAERS: *Wildfire (Meditation on Fire)*, een installatie van visueel kunstenaar David Claerhout. Gezien tijdens Finis Terrae, een kunstwandeling langs verschillende Antwerpse locaties. Ik ben zeker tien keer naar zijn videoscherm in de Sint-Niklaaskapel gaan kijken. Hoe hij een bosbrand simuleerde en het voelde alsof je er middenin stond, was heel speciaal en ontroerend.

Van welk concert kon je ongeveer hetzelfde zeggen?

PONSAERS: *Blur* op de Lokerse Feesten was veeleer jeugd sentiment. Op elke scoutsfuif draaiden ze vroeger wel *Song 2*, en *Coffee and TV* blijft fantastisch om de melancholie die door dat nummer stroomt, ook al klinkt het vrolijk. Het was een fantastisch concert, ondanks de regen vlak ervoor, die ik vanwege een foute jaskeuze serieus heb gevoeld. (*lacht*) Damon Albarn stond als een jong hoentje te springen en zo hoort het bijna. Als een band geen speelplezier uitstraalt, haak ik af.

Kurt Blondeel

Wojciech Fangor

In de galerie

Een traditioneel schilderij is als een 'renaissancegat-in-de-muur waardoor de toeschouwer moet kijken', aldus Wojciech Fangor (1922-2015). De Poolse kunstenaar wilde daarentegen met zijn abstracte werken een 'positieve illusoire ruimte' creëren. Zijn baanbrekende *Study of Space* (1958), vol doeken met wazige, semigeometrische vormen, is een 'omgeving' waar je als toeschouwer in stapt, een installatie in de expositieruimte, eerder dan doeken aan de muur. Het maakte dat hij ook opgemerkt werd aan deze zijde van het IJzeren Gordijn, eerst in het Stedelijk in Amsterdam, later ook in de VS, waar hij in 1970 de eerste Pool zou worden die een solo-expo in het Guggenheim in New York kreeg. Gaandeweg werd kleur van primordiaal belang, hij werd gelinkt aan op art en de color field-beweging, Rothko zou hem

beïnvloed hebben, zonder dat hij diens interesse in de spirituele kwaliteiten van schilderkunst deelde. *The New York Times* noemde hem desalniettemin 'de grote romanticus van de op art, die niet volgens wetmatigheden werkt maar op intuïtie en experiment'. De nieuwe Antwerpse Gnyp-galerie kijkt nog verder en toont ook later werk, waarin hij weer figuratiever werd – hij had iets met stoelen en televisie –, en confronteert dat met illustere tijdgenoten van zijn verschillende periodes, van Josef Albers over Ulay en Marina Abramovic, Nam June Paik tot Sigmar Polke.

Kris Jacobs

WOJCIECH FANGOR AND HIS CONTEMPORARIES 1960-1995

Tot 14.02, Gnyp Gallery, Antwerpen, gnypgallery.com